

Bogár László: A magyar nemzet bankja

2013 március 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Matolcsy György jegybankelnöki kinevezésével új korszak kezdődhet a Magyar Nemzeti Bank történetében. Mindenki által ismert közhely már, hogy az MNB-vel „csak” annyi a probléma, hogy nem magyar, nem nemzeti és nem bank, úgy egyébként minden „rendben” van.

A 18. század végén lezárultak azok az átalakulások, amelyek nyomán a kialakuló modern pénzrendszer teljes mértékben egyetlen kézbe került. Ez az „egyetlen kéz” nemcsak azért nem nevezhető meg, mert ez összeesküvéselmélet-gyártásnak minősülne, hanem azért sem, mert valóságos működését szinte lehetetlen pontosan feltárni. Az „ancien régime” brutális szétzúzására irányuló, francia forradalom nevű terrorakció-sorozatra többek között éppen azért volt szükség, hogy látványosan megsemmisüljön a régi rend, vagyis amikor a szuverén nemzetállam még valóban képes szuverén pénzpolitikát folytatni. A napóleoni háborúk lezárulásával végleg ennek a láthatatlan „szuperstruktúrának” a rendelkezése alá került a pénzteremtés, a pénzkibocsátás kizárólagos joga.

Ezért mondhatta a Rothschild család feje 1811-ben, hogyha kezemben a pénzkibocsátás joga, nem érdekel, hogy kik hozzák a törvényeket. Ami azért igen elgondolkodtató, mert miközben az elmúlt kétszáz évben egyre helytállóbbá vált ez a megállapítás, ugyanez a kétszáz év volt az, amelyben a Nyugat büszkén felépítette a demokrácia egész grandiózus intézményrendszerét. Márpedig a Rothschild családot emlékezetünk szerint senki nem választotta, és senki nem ellenőrizi, így, ha a törvényhozók feletti térben léteznek és fejtik ki tevékenységüket, akkor ez azt jelenti, hogy diktatúrát gyakorolnak.

A jegybankok – így a Magyar Nemzeti Bank is – csupán arra szolgálnak, hogy a világot kezében tartó, „nem létező” szuperstruktúra a közvetítésükkel gyakorolja globális hatalmát. Vagyis az MNB nem a magyar nemzet stratégiai érdekeit próbálja megjeleníteni abban a globális pénzhatalmi térben, amely – épp ellenkezőleg – hazánk lakosságát csak eszközül használja anyagi újratermelési folyamatainak az ellenőrzésére, és folyamatos megcsapolására. És persze ebből következik az is, hogy a magyar forint valójában nem magyar fizetési eszköz, mert kibocsátásáról nem a magyar emberek döntenek, hanem a globális szuperstruktúra, amely eleve adóssággént „hozza világra” az újabb és újabb pénztömegeket.

Amit magyar forintnak látunk, az csupán a globális pénzhatalmi rendszernek a Magyarországon forgalomban tartott pénzneme. Megtehetnénk persze, hogy a saját nemzetstratégiai céljainknak rendelnénk alá ezt a pénzt, tehát „visszavennénk” a nemzeti valutánk feletti (ön)rendelkezést, de akkor a menetrendszerű megtorlást aligha

kerülhetnének el. Éppen ennek a visszavételnek a megakadályozása érdekében van szükség a nemzeti bank sokat emlegetett függetlenségére, ami értelemszerűen azt jelenti, hogy a magyar nemzettől független. És akkor tegyük fel a kérést: most mi változik majd? Mivel eddig mindig engedelmes, kollaboráns „globalokraták” vezették az MNB-t, nincs arra vonatkozó előzetes tapasztalatunk, hogy lehetséges-e a gyökeres fordulat.

Az elmúlt néhány év „forradalom és szabadságharca” azzal a tanulsággal szolgál, hogy a háborúnak mindig az ultima rációnak kell lennie. Egy háborúban ugyanis a győztes is veszít, nem is keveset. Mindent meg kell hát tenni annak érdekében, hogy békés egyezkedéssel szülessen újfajta kapcsolati rendszer a most már a magyar nemzet érdekeit képviselni kívánó MNB és a globális pénzhatalmi rendszer között.

Ha a szuverén nemzetállam pénzkibocsátási jogának teljes visszavétele rövid távon nem is látszik járható útnak, de legalább a stratégiai manőverezés lehetősége megnyílhatna két területen is. Az egyik a devizatartalékok, a másik pedig az úgynevezett nyílt piaci műveletek ügye. A devizatartalék fő funkciója az, hogy a jegybanknak legyen elég fedezete ahhoz, hogy a spekulatív támadásokat visszaverje. A spekulatív támadások ugyanis legtöbbször igen rövid időre koncentrálnak igen nagy összegeket, hogy bedöntsenek egy nemzetgazdaságot. Abban bíznak, hogy a mesterségesen keltett hisztéria gyorsan önjáróvá válik, amire szükségük is van, mert a spekulatív folyamat egyébként gyorsan kifulladásra. Éppen ezért van szükség arra, hogy a jegybank gyorsan és határozottan cselekedjen, és a devizatartalék mozgósításával még az előtt hatástalanítsa a spekulatív támadás időzített szerkezetét, mielőtt a hisztéria önjáróvá válhatna.

Az eddigi jegybanki vezetés ezt az evidenciát kategorikusan tagadta, noha a jegybankok alkalmazzák szerte a világon. Hamis érvek mögött felsejlik a törekvés, hogy a magas devizatartalék valóságos funkciója inkább az lehet, hogy a spekulatív forró tükének a frissen szerzett zsákmánnyal a gyors kiáramlását elősegítse, vagyis, hogy komfortos feltételeket biztosítson az ország erőforrásainak kiszívásához. Ha nem is ilyen gyorsan, de változásokat kellene elérni a nyílt piaci műveletekben, vagyis, hogy a jegybank állampapír-vásárlását semmi ne gátolja. Ez egyszerre azt jelenti, hogy az MNB közvetlenül is finanszírozhatja az államadósságot, ha állampapírt vásárol. Bár a nyugati jegybankok ezt a napi rutin szintjén művelik, az eddigi MNB-vezetés ezt is kategorikusan ellenezte. „Hosszú menetelés” vár az új elnökre az úton, amelyen az MNB lassan a magyar nemzet bankja lehet.

mno.hu - Bogár László

Ajánló